

Geheimen van de zee

Santa Montefiore bij Boekeriej:

Onder de ombu-boom
Het vlinderkistje
De Vergeet mij niet-sonate
De zwaluw en de kolibrie
Valentina's laatste reis
De zigeunermadonna
Het geheim van Montague
De Franse tuinman
In de schaduw van het palazzo
De affaire
Villa Magdalena
Fairfield Park
De vuurtoren van Connemara
De dochter van de imker
De witte duif
Onder de Italiaanse zon
Een handvol geluk (voorheen Het gouden licht)
Naar de overkant
Een tijdloze liefde
Wacht op mij

De vrouwen van kasteel Deverill
Als de rododendron bloeit
De laatste roos van de zomer
De vergeten Deverill
De verre horizon

Bij het licht van de maan
Een nieuw begin
De kus

De stem van het meer
Geheimen van de zee

Santa Montefiore

Geheimen van de zee

Een huis met een verleden. Een onmogelijke liefde.

Vertaald door Erica Feberwee

ISBN 978-90-492-0561-4
ISBN 978-94-023-2494-5 (e-book)
ISBN 978-90-528-6873-8 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Secrets of the Starlit Sea*
Vertaling: Erica Feberwee
Omslagontwerp: Johannes Wiebel - Punchdesign
Omslagbeeld: © stock.adobe.com
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

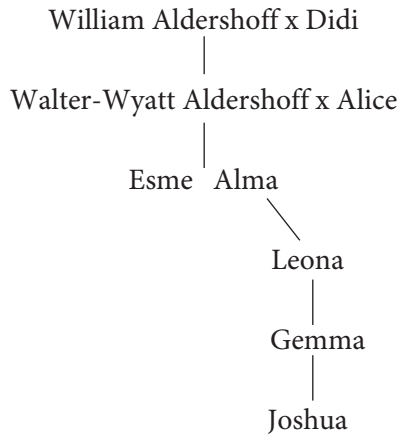
© 2025 Santa Montefiore
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

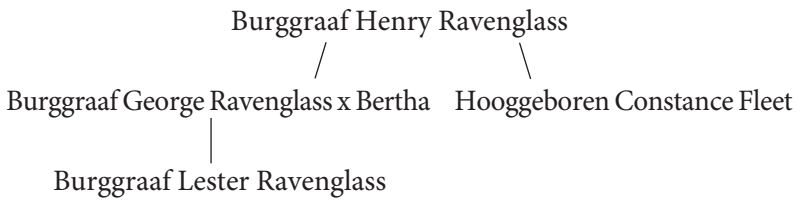
All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Jo De Poorter en Geoffroy Van Hulle.
Dank jullie wel voor onze bijzondere vriendschap!

STAMBOOM FAMILIE ALDERSHOFF

STAMBOOM FAMILIE RAVENGLASS

1

Hotel Aldershoff
New York 2014

De klok had zojuist middernacht geslagen toen vier dames de lobby van Hotel Aldershoff overstaken, linea recta naar de indrukwekkende witte deuren van de Walter-Wyatt-salon. De marmeren vloer weerkaatste het lamplicht dat de majestueuze, gewelfde trap – ooit een van de mooiste in New York – schitterend tot zijn recht deed komen en diepte verleende aan het originele, op de Franse stijl geïnspireerde lofwerk langs de muren en aan het plafond. Wie niet op de klok keek, had kunnen denken dat het midden op de dag was, gezien de heldere verlichting en de gasten die in comfortabele fluwelen fauteuils verdiept waren in hun telefoon. De uiterst geïmponeerde jongeman achter de receptiebalie keek het groepje na zonder het staande te houden; Mr. Stirling, de eigenaar van het hotel, had hem op het hart gedrukt dat de dames een belangrijke afspraak hadden waarbij ze niet mochten worden gestoord. De salon was voor hen gereserveerd, ook al lag het niet voor de hand dat anderen daar op dit late uur gebruik van zouden willen maken.

Alma Aldershoff-Blanchett-Carrington, kleindochter van de grote William Aldershoff die deze replica van een zeventiende-eeuws Frans kasteel in 1872 had laten bouwen, was voor een bijna honderdjarige verrassend vlot ter been. Ze liep wel met een stok, voorzien van een zilveren knop, die Thomas Brigg & Sons in Londen in de jaren negentig van de negentiende eeuw voor haar grootvader had ontworpen. Ze mocht dan broos en tener ogen, haar houding sprak een andere taal. Behangen met goud, zag ze er in haar zwarte broekpak dat haar ranke figuur perfect omsloot, uit als een recalcitrante koningin. Met haar kin geheven, haar rug kaarsrecht straalde ze uit dat ze het hotel nog altijd als van háár beschouwde. Tenslotte had ze als kind door deze zelfde hal gerend en de treden van de indrukwekkende trap op- en afgeklommen. Na de dood van haar vader, in 1931, had haar moeder het prestigieuze huis verkocht. Alma was toen vijftien geweest, en ze had het verlies nooit kunnen verwerken. In haar ogen had de projectontwikkelaar haar ouderlijk huis van zijn ziel beroofd. In de ruim tachtig jaar die sindsdien waren verstreken, was het huis verbouwd, gemoderniseerd, opnieuw verbouwd, en had Alma de bestemming steeds opnieuw zien veranderen: na een besloten club was het een museum geworden, en ten slotte had Mr. Stirling het gekocht en er een hotel van gemaakt: Hotel Aldershoff. Haar grootvader zou zich omdraaien in zijn graf als hij de teloorgang van zijn levenswerk had kunnen zien. Daar was Alma van overtuigd.

Op haar zevenennegentigste was ze nog altijd een opvallende verschijning. Haar ooit glanzende, kastanjebruine haar was spierwit geworden en nonchalant opgestoken met een kam, bezet met diamanten, die nog van haar grootmoeder was geweest: Mrs. William Aldershoff, de grande dame van de *Gilded Age*, Didi voor intimi. Behalve juwelen, die voor Alma getuigden van haar verbondenheid met het gekoesterde verleden, en een verzameling

familiestukken waarmee ze haar bescheiden appartement in Brooklyn tot de nok toe had gevuld, had ze ook de prominente Aldershoff-kin en de doordringende blauwe ogen van haar voorvaderen geërfd. Daaruit spraken de onverzettelijke wilskracht en onverzoenlijkheid waarmee de Aldershoffs van oudsher behept waren geweest. Het groepje dat Alma aanvoerde bestond uit haar dochter Leona Croft, een frêle, timide verschijning van vierenzestig die nauwelijks iets van de Aldershoff-genen had geërfd en die tot alles bereid was om het anderen naar de zin te maken, en twee van Alma's beste vriendinnen. Phyllis de Vere en Bonnie McAllister haastten zich samen met Leona achter haar aan als een stel bruidsmeisjes op leeftijd.

Kordaat marcheerde Alma de Walter-Wyatt-salon binnen. Bij de ronde tafel van glanzend gewreven notenhout bleef ze staan. De bloemen en de dure fotoboeken waren weggehaald om ruimte te maken voor de clandestiene activiteit waarvoor de dames waren gekomen. Terwijl ze haar blik kritisch door de ruimte liet gaan haalde ze geringschattend haar indrukwekkende haviksneus op. Dit was vroeger de bibliotheek van haar vader geweest, maar alles zag er nu anders uit. De boekenkasten waren al lang geleden weggehaald, de muren bekleed met groene zijde en 'modieuze kunst', zoals Alma het minachtend noemde. Ze had geen hoge dunk van de huidige, moderne stijl van inrichten, maar er was dan ook niets wat zich kon meten met de Gilded Age, toen haar grootmoeder antiek uit Parijs en Wenen had laten komen om daarmee haar schitterende 'kasteel' nog mooier te maken. In gedachten zag Alma haar vader in een hoge leren stoel achter zijn bureau zitten, in een onberispelijk driedelig maatpak van Kaskel & Kaskel, met een bril op zijn neus, een vulpen in zijn hand, omringd door stapels paperassen. Zijn gezicht stond ernstig. Walter-Wyatt Aldershoff was zelden op een glimlach te betrappen, want hij ging diep gebukt onder de last

van zijn erfenis en de verantwoordelijkheden die deze met zich meebracht.

‘Zet het kistje hier maar neer.’ Alma wees naar de tafel, met een gebaar dat nog altijd verried hoezeer ze gewend was geweest personeel te commanderen.

‘Weet je het zeker, Alma?’ Phyllis keek haar met haar kleine bruine ogen nerveus aan, terwijl Leona het verbleekte blauwe kistje neerzette dat ze eerbiedig voor zich uit had gedragen, alsof het niets minder dan de Ark des Verbonds bevatte.

‘Ja, natuurlijk weet ik het zeker.’ Voor zo’n tengere verschijning had Alma een verrassend krachtige stem. Ze snoof goedkeurend toen ze zag dat Mr. Stirling haar instructies had opgevolgd. Er stonden vier stoelen om de tafel, met in het midden daarvan een kaars. Die kaars was van cruciaal belang. Alma was heel duidelijk geweest in haar wensen, zij het niet over de reden van haar bezoek. Mr. Stirling zou het niet begrijpen. Daar was hij te nuchter voor, te pragmatisch. Dus ze had gezegd dat ze met haar dochter en twee vriendinnen wilde langskomen voor een oude familie-traditie die altijd in deze tijd van het jaar werd gevierd; op dit uur van de nacht; in deze kamer die in het verleden de bibliotheek van haar vader was geweest. Mr. Stirling had verder geen vragen gesteld. Het was tenslotte niet veel wat ze vroeg. Ze wilde simpelweg een van de salons van het hotel gebruiken, en als kersverse eigenaar had hij geen reden om aan haar goede bedoelingen te twijfelen. Wie was hij om een oude dame de mogelijkheid te ontzeggen om een familietraditie in ere te houden? Bovendien vervulde het hem met ontzag dat ze de kleindochter was van de grote William Aldershoff. Ze had niet nagelaten hem eraan te herinneren dat ze tussen deze muren was opgegroeid, en hij had begrip getoond voor het feit dat ze zich daar nog altijd mee verbonden voelde.

Voldaan in het besef dat niemand ooit de ware reden voor haar

bezoek zou kennen, stak ze nu haar kin naar voren en tikte ongeduldig met haar stok op het tapijt. ‘Dit is mijn laatste hoop, Phyllis. En denk erom, alles wat we hier doen, blijft onder ons. De mensen zouden het niet begrijpen. Ze zouden denken dat ik mijn verstand had verloren. En dat laat ik niet gebeuren. Is dat duidelijk?’

‘Duidelijk.’ Phyllis knikte.

‘Niemand zou denken dat jij je verstand had verloren, Alma,’ verklaarde Bonnie.

Leona zei niets, door ervaring wijs geworden.

Alma zag dat Mr. Stirling er ook voor had gezorgd dat de gordijnen gesloten waren, om de nacht – en nieuwsgierige blikken – buiten te sluiten. In haar herinnering waren de gordijnen in de tijd van haar vader van zwaar rood fluweel geweest.

Terwijl ze de bibliotheek in gedachten voor zich zag, voelde ze diep vanbinnen een steek van pijn. Ze legde een hand op haar hart. De weelde, de rijkdom, de grandeur! De luister van het schitterende huis zoals het er in haar jeugd had uitgezien. De kristallen luchters, de schilderijen van Italiaanse en Vlaamse meesters, de beelden en kostbare snuisterijen uit de hele wereld, zelfs uit China. Het was allemaal weg. Al jaren geleden geveild. Verdwenen, net als de wereld waarvan ze deel hadden uitgemaakt. Tegenwoordig waren namen als Vanderbilt, Astor, Rockefeller en niet te vergeten Aldershoff niet meer dan legendarische herinneringen aan een tijd van overdaad en elegantie die was gevolgd op de Burgeroorlog en als een schitterende feniks opgerezen uit de as van de strijd. Voor Alma was het verlies van dat alles nog altijd een hard gelag, want tegen de tijd dat zij oud genoeg was om te beseffen hoeveel macht, hoeveel invloed er met de naam Aldershoff verbonden was geweest, had een nieuwe, in snel tempo veranderende wereld de naam zijn gouden glans ontnomen.

‘Doe de deur dicht, Bonnie.’ Alma trok een stoel naar achteren

en ging zitten. 'En dim het licht.' Ze gaf haar wandelstok aan haar dochter, die hem tegen de muur zette; een muur die ooit volledig was schuilgegaan achter een indrukwekkende bibliotheek waar heel New York met ontzag en afgunst over sprak. Ze kon zich niet herinneren wat er met de boeken was gebeurd. Misschien waren die ook geveild, net als alle andere mooie en kostbare spullen die ooit een deel van haar leven hadden gevormd. Het was afschuwelijk, ze wilde er eigenlijk helemaal niet aan denken, maar het miljoenenfortuin van de Aldershoffs was met het verstrijken van de jaren steeds verder geslonken; door de invoering van de inkomstenbelasting, in 1913; door de verdeling onder de erfgenamen; door verspilling en als gevolg van onverstandige investeringen door wijlen Alma's twee echtgenoten, door haar oudere zus en door nichten en neven. Na drie generaties was er van het kapitaal dat William Aldershoff had vergaard nauwelijks iets over. Leona's dochter en haar kleinkinderen hadden zelfs helemaal niets meer, zelfs niet de naam.

Alma wachtte terwijl Bonnie en Phyllis om de tafel gingen zitten. Bonnie, die behoorlijk gezet was met een zware boezem, kreunde als een roestig scharnier, anders dan Phyllis, die zonder bijgeluiden en licht als een veertje op haar stoel neerstreek. Daarop keken de drie vrouwen Alma aan, in afwachting van haar instructies.

'Steek de kaars aan,' commandeerde ze. Gehoorzaam streek Leona een lucifer af uit de groene glazen pot met aanstrijkvlak die de attente Mr. Stirling naast de kaars had gezet, evenals een kleine asbak voor de gebruikte lucifer. Het vlammetje flakkerde even, het licht viel grillig op de ongeruste gezichten van Alma's trouwe volgelingen. Hun blikken gingen angstig naar het blauwe kistje. Het zag eruit als de verfkist van een schilder. Maar dat er geen verf in zat, dat wisten ze. Gespannen wachtten ze af tot het deksel werd opgetild en de inhoud onthuld.

De kaars brandde. De lucifer lag in de asbak. Alma legde haar handen op het kistje en spreidde haar benige vingers, waaraan de geërfde juwelen flonkerden in het licht. Ze ademde diep in door haar wijd opengesperde neusgaten en sloot haar ogen, zich ten volle bewust van de gewijde aard van het moment.

‘Het kistje was ooit van mijn grootmoeder, Didi Aldershoff, Leona’s overgrootmoeder,’ zei ze ten slotte zacht, maar met gevoel voor drama, terwijl ze zich in gedachten liet meevoeren over het veelbetreden pad naar het verleden, gebaad in de eeuwige, onbezoedelde gloed van de nostalgie. ‘Het openen van het kistje ging altijd met een indrukwekkend ceremonieel gepaard. Want het betreft materie die we uiterst serieus moeten nemen. Mijn grootmoeder stak een kaars aan en sprak een gebed, waarmee ze de engelen vroeg ons te beschermen tegen duistere entiteiten die er genoeg in zouden scheppen ons kwaad te doen.’

Phyllis keek naar Bonnie, wier ronde ogen bij de gedachte aan duistere entiteiten zo groot als schoteltjes werden. Alsof ze voelde dat haar vriendinnen heimelijk steun zochten bij elkaar, sloeg Alma haar ogen op en keek hen beurtelings aan. Haar blik was vurig, het blauw van haar ogen glinsterde. ‘Het is goed om een beetje bang te zijn,’ vervolgde ze fluisterend. ‘Dat omgeeft het ritueel met de eerbied die het verdient.’

Bonnie beet op haar lip toen Alma de twee koperen sluithaken losmaakte en het deksel optilde. Het ouijabord dat in het kistje lag, zag er onschuldig uit, zonder een zweem van dreiging of kwaadaardigheid. Maar het was beschilderd in de gedempte kleuren van de tijd waaruit het stamde, en dankzij het sierlijke font van de krachtige zwarte cijfers en letters had het iets magisch. Aan de binnenkant van het deksel prijkte een vergeeld etiket met HAVERSHAM 1891 en daaronder KABINET DER MYSTERIËN. Leona kende het bord, Phyllis en Bonnie zagen het voor het eerst. Ze hadden geen idee wat ze moesten verwachten en hoopten dat

Alma wist wat ze deed. De verhalen over tieners die met een ouij-abord speelden, liepen doorgaans niet goed af.

Zorgvuldig haalde Alma het bord tevoorschijn. Leona zette het kistje op de grond naast haar stoel, en Alma schoof het bord naar het midden van de tafel, net zoals ze dat haar grootmoeder had zien doen. Bonnie en Phyllis bekeken het nieuwsgierig. De letters van het alfabet vormden een sierlijke boog, met daaronder de cijfers 1 tot en met 0, en met daar weer onder GOEDENDAG en VAARWEL. In de linkerbovenhoek stond JA, in de rechterbovenhoek NEE. Verder was er een plankje, in de vorm van een reusachtige traan, met een rond gat om de gekozen cijfers en letters te kunnen lezen. Iedereen om de tafel werd geacht losjes een vinger op het plankje te leggen en te wachten tot dat over het bord begon te bewegen om woorden te spellen en cijfers aan te wijzen, in opdracht van de ziel aan Gene Zijde.

Alma schaamde zich dat ze, vroeger als jong meisje, haar grootmoeder heimelijk had uitgelachen om haar interesse in het spirituele. Maar ze had als volgzame dochter de vooroordelen van haar moeder overgenomen. En Alice Aldershoff was alleen geïnteresseerd geweest in dingen die ze kon zien en kopen, bij voorkeur dingen die glinsterden en glommen. Dankzij haar christelijke opvoeding geloofde Alma in een leven na dit leven, ook al had ze geen idee wat ze zich daarbij moest voorstellen. Ze geloofde echter niet in geesten en dode zielen, laat staan dat ze geloofde dat haar grootmoeder daarmee kon communiceren. Maar nu het einde van haar leven naderde, nu de vraag waar ze na haar dood naartoe zou gaan haar steeds meer bezighield, had ze zich opengesteld voor de mogelijkheid dat haar ziel zou voortleven; dat die misschien zelfs naar het aardse zou kunnen terugkeren om een oogje te houden op de dierbaren die ze had moeten achterlaten. En ze hoopte na de dood te worden herenigd met de dierbaren die haar waren voorgegaan. Ten slotte was het haar vurige hoop dat

zou blijken dat ze, net als haar grootmoeder, met de doden kon communiceren.

‘Alma, weet je zeker dat je weet wat je doet?’ vroeg Phyllis. Bonnie was net zo bang als zij, wist ze, maar die durfde dat niet te zeggen. ‘Het bord was van je grootmoeder, zeg je. Moet je geen spiritist zijn, of hoe dat ook mag heten, om te weten hoe het werkt?’

‘Iedereen kan een ouijabord gebruiken.’ Alma snoof. Dat had ze toch net uitgelegd? Waarom deden ze dan zo angstig? ‘Zelfs kinderen.’

‘Met alle gevolgen van dien.’ Phyllis grinnikte ongemakkelijk. ‘Ik moet er niet aan denken dat er straks van alles door de kamer vliegt.’

‘M’n beste Phyllis, er vliegt niks door de kamer,’ zei Alma hoofdschuddend. Niet dat ze ook maar enige ervaring had met het bord. Maar ze kon zich niet herinneren dat er ooit rare dingen waren gebeurd wanneer haar grootmoeder het gebruikte.

‘Moeder, misschien is het goed als je Phyllis en Bonnie vertelt wat je met het bord hoopt te bereiken,’ opperde Leona aarzelend. Ze was wel zo verstandig om niet te zeggen dat zij de hele onderneming belachelijk vond. Leona geloofde niet in een leven na dit leven. Wanneer je doodging, werd je lichaam gewoon weer opgenomen in de aarde.

‘Goed. Dat zal ik doen.’ Alma haalde diep adem, in het besef dat wat ze ging zeggen, krankzinnig zou klinken. Het ouijabord was één ding, maar wat zij ermee hoopte te bereiken, was weer een ander verhaal. ‘Ik moet zien dat ik contact krijg met mijn vader.’

Bonnie en Phyllis toonden zich niet verrast. Daar wás het bord tenslotte voor. Om contact te zoeken met de doden.

‘Waarom? Moet je hem iets vragen?’ vroeg Phyllis.

Alma’s neusgaten trilden, en ze zette zich schrap, want ze zouden haar vast niet geloven. Of erger nog, ze zouden haar uitlachen.

‘Jullie zijn mijn beste vriendinnen.’ Ze koos haar woorden zorgvuldig en keek hen een voor een nadrukkelijk aan, alsof ze een beroep deed op hun loyaliteit. ‘Ik vertrouw jullie. Daarom heb ik jullie gevraagd hierbij te zijn.’ Ze zweeg even, want ze voelde zich ineens kwetsbaar. Alma stond niet bekend als een gevoelig type, maar nu dreigden de gevoelens haar toch te machtig te worden. Wat er recentelijk in haar leven was gebeurd, had haar geraakt tot in het diepst van haar wezen. Het was alsof ze een huid had afgelegd, met als gevolg dat ze zich naakt en weerloos voelde. En ze wilde niet dat haar vriendinnen haar zouden uitlachen. ‘Ik moet aan mijn vader vragen waar hij de Potemkin-diamant heeft verborgen.’

Timide als ze was, deed Bonnie haar best om niet verrast te kijken. Phyllis had geen last van terughoudendheid. ‘De Potemkin-diamant?’ herhaalde ze, blozend van verbazing. ‘Daar zijn schatzoekers al jaren naar op jacht.’

‘Precies. En daarom moet ik het mijn vader zelf vragen.’ Terwijl ze het zei, zag Alma haar vader voor zich. Hij liet zich voor haar op een knie zakken en opende langzaam zijn vingers, als een goochelaar. In de palm van zijn hand lag een flonkerende diamant, zo groot als een dadel, zachtroze als snoep. De talloze facetten weerkaatsten het licht en flonkerden stralend. Alma knipperde met haar ogen om het beeld te verdrijven. ‘Hij is jong gestorven. En bovendien had hij geen zoon aan wie hij de diamant had kunnen nalaten.’ Er kwam een andere herinnering bij haar op die dat zeldzame tedere moment tussen vader en dochter dreigde te besmeuren. ‘Jullie weten hoe hij over dochters dacht. Hij zou de diamant nooit aan mijn oudere zus hebben nagelaten. Laat staan aan mij, het nakomertje dat een jongetje had moeten zijn. Dus hij hield de bergplaats van de diamant zorgvuldig geheim, net als zijn vader vóór hem, en hij wachtte op de erfgenaam die nooit kwam. Wat een teleurstelling was ik! Het enige wat ik heb, is dit sleuteltje. Dat

droeg hij altijd om zijn hals.' Ze haalde een ketting met een gouden sleuteltje onder haar blouse tevoorschijn. 'Dus ik moet erachter zien te komen waar het slot is waar het in past.'

'Maar waarom uitgerekend nu?' vroeg Phyllis. 'Wat doet het ertoe?'

Alma's blik kruiste die van haar dochter. 'Het doet ertoe, omdat ik de diamant wil verkopen,' zei ze afgemeten, terwijl ze ongemakkelijk ging verzitten.

'Maar je bent dik in de negentig!' Bonnie kon zich niet langer inhouden. 'Wat moet je nu nog met al dat geld?'

'Daar heb ik een heel speciale bestemming voor,' zei Alma cryptisch. 'Een laatste wens.'

'Je bent toch niet stervende?' vroeg Phyllis geschrokken.

Alma schoot in de lach, een zeldzaam moment van vrolijkheid in de donkere nacht. 'Ik nader de honderd, Phyllis,' zei ze toen wrang. 'Dus dit zijn wel mijn laatste loodjes. Of wou je beweren van niet?'

'Nou, dan zou ik zeggen: vooruit met de geit!' verklaarde Phyllis kordaat. 'Als dit je laatste loodjes zijn, dan hebben we geen moment te verliezen. Vertel! Hoe gaan we dit doen?'

Alma voelde zich iets beter nu ze haar vriendinnen had verteld waar het haar om ging, ook al durfde ze nauwelijks te geloven dat het zou lukken. 'Bij een ouijabord draait alles om de wet van de aantrekkingskracht,' stak ze van wal, denkend aan wat haar grootmoeder haar had verteld. 'Als je het ziet als een spelletje, of als je er met slechte bedoelingen mee aan de slag gaat, dan bestaat het risico dat je duistere entiteiten aantrekt. Vandaar dat we beginnen met een gebed, om bescherming te vragen tijdens het gebruik van het bord.'

'Dat lijkt me verstandig,' zei Bonnie, die zich de grootste zorgen maakte.

Alma knikte. 'Laten we beginnen.'

Ze sloot haar ogen, en de anderen volgden haar voorbeeld. Het werd stil in de kamer; de enige geluiden waren het gedempte geraas van het verkeer op Fifth Avenue en – wat verder weg – de hartslag van een stad die nooit sliep, als het rusteloze gezoem van miljoenen bijen. Alma ademde diep in, zoals ze zich dat van haar grootmoeder herinnerde. Het was van het grootste belang om het voorbeeld van Didi Aldershoff minutieus te volgen. Alma wilde het niet toegeven, maar het was voor het eerst dat ze zelf met het bord aan de slag ging. Ze had in de jaren dertig voor het laatst een seance bijgewoond, toen ze op Rhode Island bij haar grootmoeder logeerde die destijds al tegen de tachtig liep. Het landhuis, dat door de familie met gevoel voor ironie ‘de cottage’ werd genoemd, was een obsceen grote villa in Italiaanse stijl met uitzicht op zee, in het bij de hogere kringen geliefde Newport. Ook dat huis had na Didi’s overlijden in 1951 hetzelfde lot ondergaan als het ‘kasteel’ aan Fifth Avenue. Het was simpelweg een kwestie van geld – de doodsstuipen van de ooit zo luisterrijke feniks. Maar Alma was heimelijk gefascineerd gebleven door het ouijabord; het was op de achtergrond altijd aanwezig, als een slapend serpent dat ze niet durfde te wekken. Ze had het kistje gered toen haar moeder het na Didi’s dood bij het leeghalen van het huis bij het grofvuil had gezet. Ze had echter nooit de moed gehad om het te openen. Maar inmiddels was ze de wanhoop nabij. En tot alles bereid! Ze zou het serpent recht in de ogen kijken!

‘In de naam van God, Jezus Christus en het Rijk der Engelen...’ Ze probeerde zich het gebed van haar grootmoeder te herinneren. ‘Omring ons met Uw bescherming en Uw genade, terwijl we contact zoeken met hen die ons zijn voorgegaan naar het Licht. Bescherm dit bord, dit huis en allen die zich daarin bevinden. Amen.’ Ze snoof verlegen, in het besef dat het gebed van haar grootmoeder anders had geluid. Dat die ook de aartsengelen Michaël en Uriël had aangeroepen. En dat ze iets had gezegd over de krachten

van het kwaad. Maar ze kon het zich niet precies meer herinneren. Het was allemaal al zo lang geleden, en ze had ook maar met een half oor geluisterd. Daar had ze nu spijt van. Hoe dan ook, ze had om bescherming gevraagd, en daar ging het om. Dus ze vertrouwde erop dat haar gebed zou worden verhoord.

‘Amen.’ De andere vrouwen deden vol verwachting hun ogen weer open.

‘Nou, dat zou afdoende moeten zijn, denken jullie ook niet?’ zei Bonnie gretig. ‘Om duistere entiteiten de doorgang te versperren.’

‘Precies,’ zei Alma. ‘Het is zover. Zijn jullie er klaar voor?’

‘Helemaal. Tenminste...’ Phyllis slaakte een zucht. ‘Ik had nooit kunnen denken dat ik nog eens in het holst van de nacht met een ouijabord zou spelen.’

‘Het is geen spél, Phyllis,’ corrigeerde Alma haar geërgerd.

‘Nee, je hebt gelijk,’ zei Phyllis berouwvol. ‘En zo bedoelde ik het ook niet.’

In het flakkerende licht van de kaars verscheen er een vastberaden, gewichtige uitdrukking op Alma’s gezicht. Ze legde een vinger op het plankje. De nagel was wijnrood gelakt, de knokkel gezwollen door artritis. Alle sieraden van de wereld en alle kleuren nagellak konden niet verhullen dat het lichaam ouder werd, maar als het ging om haar uiterlijk legde Alma de lat hoog. En dat zou ze blijven doen, ongeacht haar leeftijd.

Bonnie ademde scherp in, alsof ze een duik ging nemen in een ijskoude vijver, en legde toen een vinger naast die van Alma. Phyllis volgde haar voorbeeld, en ten slotte legde ook Leona een vinger op het plankje. Het was alsof de kamer de adem inhield. Toen Alma begon te praten, klonk ze als een dominee tijdens het verkondigen van het Woord. ‘Ik doe een plechtig beroep op mijn vader, Walter-Wyatt Aldershoff, om zich kenbaar te maken.’

De vrouwen keken elkaar niet aan, maar concentreerden zich

op het plankje, alert op de geringste beweging. Maar er gebeurde niets. Alma's hart bonsde tegen haar ribben; het trilde door tot in haar hals en haar keel. In haar herinnering had het bij haar grootmoeder soms wel een paar minuten geduurd voordat haar oproep werd beantwoord. En bij haar, als amateur, zou het misschien wat langer duren.

'Ik herhaal, ik doe een plechtig beroep op mijn vader, Walter-Wyatt Aldershoff, om zich kenbaar te maken.'

Er gebeurde nog altijd niets.

Bonnie ontspande een beetje; wat haar betrof bleef het plankje onbeweeglijk. Phyllis hoopte daarentegen nu toch dat er iets zou gebeuren. Ze waren inmiddels zover gekomen dat ze teleurgesteld zou zijn als ze straks naar bed gingen zonder een boodschap van Gene Zijde. Zelfs met een simpel '*Goedendag!*' zou ze al tevreden zijn. Dan waren ze niet voor niets zo laat opgebleven.

Minuten verstreken. Het plankje bleef onbeweeglijk. Leona keek strak voor zich. Ondanks haar scepsis kon ze het niet verdragen haar moeder teleurgesteld te zien. Alma wilde zo graag in contact komen met haar vader, maar dat zou niet gebeuren. De doden waren dood en konden niet praten.

Op haar beurt vroeg Alma zich af of je in het bord moest geloven. In dat geval was er weinig kans op resultaat. Ze hoopte dat haar vader via het bord van zich zou laten horen, maar diep in haar hart gelóofde ze daar niet in. Het bord was haar laatste strohalm. De Potemkin-diamant moest ergens in het hotel zijn. Daar was ze van overtuigd. Bij de diverse verbouwingen en renovaties van het pand was er nooit iets opmerkelijks aangetroffen. Dus de diamant was er nog. Dat kon niet anders! Haar grootvader had een speelse geest gehad. Alma wist dat hij in overleg met de architect een reeks geheime compartimenten had laten aanbrengen om zijn kostbaarste bezittingen in te verbergen. Een kluis was hem te voor de hand liggend geweest. Een van 'mijn slimme kleine berg-

plaatsen', zoals hij ze noemde, waarvan zijn vrouw en zijn zoon op de hoogte waren geweest, was een onzichtbare holte in een decoratieve zuil van de bar. Daarin verstopte hij zijn glas whisky wanneer hij zijn vrouw hoorde aankomen. De bar was bij een van de renovaties verloren gegaan, en daarmee het geheime compartiment. Maar er waren er nog meer, wist Alma, waaronder de uiterst slimme kleine bergplaats waarin haar grootvader de Potemkin-diamant had verborgen. Na zijn dood had alleen zijn zoon geweten waar die bergplaats zich bevond. Maar Walter-Wyatt was op zijn zesenvijftigste onverwacht bezweken aan een hartaanval, en hij had het geheim mee het graf in genomen. Hij had nooit onder stoelen of banken gestoken dat hij, net als zijn vader, alleen zijn zoon over de diamant in vertrouwen zou nemen. Maar daar had het lot een stokje voor gestoken, want hij had alleen twee dochters gekregen. En hij was gestorven voordat hij een erfgenaam had kunnen aanwijzen.

Het enige wat Alma had, was het sleuteltje. Ze had het een week eerder gevonden toen ze bezig was met het opruimen van haar spullen – ze wilde niet dat Leona zich na haar dood door kasten vol nutteloze prullaria heen zou moeten werken. Onder die nutteloze prullaria bevond zich een met fluweel bekleed kistje met daarin een verzameling knopen en kralen die nog van haar moeder waren geweest. Alice Aldershoff hield van mooie dingen. Terwijl Alma de knopen en kralen door haar handen liet gaan, had ze niet begrepen hoe ze die had kunnen vergeten. Ze had ze goed kunnen gebruiken voor op haar kleding. Overweldigd door nostalgie had ze in gedachten haar moeder voor zich gezien terwijl ze de knopen uitzocht, samen met haar naaister, Mrs. Varga. Toen was Alma op het sleuteltje gestuit. Ze had het onmiddellijk herkend. Haar vader had het altijd om zijn hals gedragen en het af en toe onder zijn overhemd vandaan gehaald. 'Dit is de sleutel van de slimme kleine bergplaats waarin ik de Potemkin-diamant heb

verstopt,' zei hij dan. Als ze zo slim was om de geheime bergplaats te vinden, dan kreeg ze tien dollar, bood hij plagend aan. Maar die had ze natuurlijk nooit gevonden. Blijkbaar had haar moeder het sleuteltje in het kistje gedaan, zodat het niet kwijt zou raken. Ook al was het sleuteltje zinloos zonder het slot waarin het paste. Maar nu Alma het sleuteltje had gevonden, was ze vastberaden op zoek te gaan naar de slimme kleine bergplaats. Kon haar vader maar uit de dood terugkeren, om haar te vertellen waar ze die bergplaats kon vinden!

Alma knipperde met haar ogen. Er verscheen een grimmige trek om haar mond, ze stak haar kin naar voren en ademde krachtig in door de neus terwijl ze probeerde te accepteren dat het allemaal voor niets was geweest.

En toen gebeurde het.

Het plankje bewoog.

Heel licht, maar op eigen kracht. Zonder dat de vrouwen iets deden, begon het te verschuiven. Bonnie hield haar adem in. Phyllis' mond viel open van verbazing. Leona kneep haar ogen tot spleetjes terwijl ze zich afvroeg wie er tegen het plankje duwde. De kaars begon te sissen, de vlam danste wild heen en weer. Het licht werd sterker en schilderde rusteloos dansende schaduwen op de muur. Bonnie keek er angstig naar. Ze zagen eruit als demonen, bevrijd uit hun ondergrondse kerkers.

Het plankje schoof naar GOEDENDAG, met zo veel kracht dat Alma, Phyllis en Bonnie er niet aan twijfelden of Walter-Wyatt Aldershoff had inderdaad besloten zich kenbaar te maken.

Alma werd bleek. 'Papa? Bent u daar?' vroeg ze verrast. Ze knipperde met haar ogen om haar tranen terug te dringen. Dat had ze niet verwacht. Dat ze zo emotioneel zou worden. En al helemaal niet dat ze tranen in haar ogen zou krijgen. Alma Aldershoff dééd niet aan tranen. Maar ze was ineens weer een kind. Een kind dat hoopte op de goedkeuring van haar vader, een kind